

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Transportu Kolejowego
z udziałem zainteresowanej C. Sp. z o.o. w K.
o udostępnienie infrastruktury kolejowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 23 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w
(...)
z dnia 9 października 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od P. S.A. w W. na rzecz Prezesa U. kwotę 720
(siedemset dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 9 października 2015 r. oddalił apelację P. S.A. w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 17 lipca 2014 r. oddalającego odwołanie powoda od decyzji Prezesa U. z dnia 8 lutego 2013 r. ustalającej warunki udostępnienia infrastruktury kolejowej przewoźnikowi kolejowemu C. przez zarządcę infrastruktury P. na rozkład jazdy obowiązujący od dnia 9 grudnia 2012 r. do dnia 14 grudnia 2013 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, kompetencja Prezesa Urzędu do wydawania decyzji administracyjnej zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury wynika z art. 29 ust. 1i ustawy o transporcie kolejowym. Umowa o udostępnienie infrastruktury została ustawowo zdefiniowana w art. 4 pkt 19d ustawy o transporcie kolejowym jako umowa zawarta pomiędzy zarządcą infrastruktury a przewoźnikiem, określająca trasy przejazdów, zasady korzystania z infrastruktury oraz standardy jakości dostępu do infrastruktury. W art. 31 ustawy ustawodawca wskazał, że umowa ta określa sposób i warunki korzystania z tras pociągów przydzielonych w rozkładach jazdy. W ustawie o transporcie kolejowym nie określił wprost jakie są *essentialia negotii* tej umowy, a co za tym idzie, jakie kwestie powinna regulować decyzja zastępująca umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej. Uczyniono to natomiast w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej (Dz.U. z 2009 r. Nr 35, poz. 274, dalej jako rozporządzenie dostępowe). Prezes Urzędu był uprawniony do uregulowania wszystkich elementów (§ 20 rozporządzenia dostępowego) w zaskarżonej decyzji, która zastępuje umowę stron o udostępnienie infrastruktury.

Sąd drugiej instancji stwierdził, że Prezes Urzędu ma prawo do rozstrzygania w sposób władczy nie tylko kwestii spornych między stronami, lecz także kwestii niebędących przedmiotem negocjacji, jeśli są one istotne dla prawidłowego funkcjonowania regulowanego rynku, oraz o ile przyjęte rozwiązania mieszczą się w granicach prawa. Ingerencja Prezesa Urzędu powinna obejmować kwestie, co do których stron nie osiągnęły porozumienia, jednakże nie są to jedyne zagadnienia, które powinny zostać uwzględnione. Decyzja organu powinna uwzględniać treść wniosku przewoźnika, ustawowe obowiązki nałożone na strony umowy, interes użytkowników sieci kolejowej, charakter zaistniałych kwestii spornych, utrzymanie ciągłości świadczenia usług przewozów kolejowych, interes publiczny, zasady obowiązujące przy ustaleniu regulaminu przydzielania tras pociągów, określone zarówno w ustawie o transporcie kolejowym, przepisach wykonawczych, jak i postanowieniach regulaminu, o którym mowa w art. 32 ustawy o transporcie kolejowym, a także zawarte już przez zarządcę z innymi przewoźnikami umowy i dotychczas przydzielone trasy pociągów.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej należy uregulować wszystkie kwestie istotne dla prawidłowego funkcjonowania regulowanego rynku, w granicach obowiązującego prawa. W ocenie Sądu drugiej instancji, brak wprost uregulowanych w art. 29 ust. 1i ustawy o transporcie kolejowym kryteriów, którymi powinien kierować się Prezes Urzędu wydając decyzję o udostępnieniu infrastruktury kolejowej nie może prowadzić do zawężenia kompetencji organu. Kryteria te bowiem można wywieść z innych przepisów ustawy.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego złożył powód, zaskarżając go w całości.

Powód zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 13 ust. 1 pkt 6c w zw. z art. 29 ust. 1i w zw. z art. 29 ust. 1, art. 31 oraz art. 33 ustawy o transporcie kolejowym poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że przedmiotowy przepis na tyle szeroko reguluje uprawnienia Prezesa UTK do określania wzajemnych praw i obowiązków stron stosunku prawnego o udostępnienie infrastruktury kolejowej, że uzasadnia obciążenie powoda w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej obowiązkami wykraczającymi poza zakres warunków koniecznych (*essentialia negotii*) umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, w szczególności obowiązkami ujętymi w § 9 ust. 7, § 15 ust. 5 oraz § 16 ust. 6 decyzji Prezesa Urzędu z dnia 8 lutego 2013 r. Nr (...), podczas gdy warunki konieczne (*essentialia negotii*) umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, tj. warunki, bez których nie może dojść do skutecznego zaistnienia stosunku obligacyjnego, polegającego na udostępnieniu infrastruktury kolejowej, zostały określone w art. 29 ust. 1, art. 31 oraz art. 33 ustawy o transporcie kolejowym i zaliczają się do nich przydzielenie trasy pociągu, ustalenie sposobu i warunków korzystania z tras pociągów przydzielonych w rozkładzie jazdy pociągów oraz ustalenie opłaty za korzystanie z infrastruktury kolejowej, zaś pozostałe elementy umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej stanowią *accidentalialia negotii* bądź wręcz *naturalia negotii*, i nie są niezbędne dla ważności i skuteczności umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, 2) § 20 ust. 1 rozporządzenia dostępowego poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że wszystkie warunki wymienione w tym przepisie stanowią *essentialia negotii*

umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, zaś brak któregokolwiek z elementów wymienionych w przedmiotowym przepisie przesądza o nieważności umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, a w konsekwencji decyzji zastępująca umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej, podczas gdy przedmiotowy przepis stanowi wyłącznie przykładowe wyliczenie zagadnień, które mogą być uregulowane w umowie o udostępnienie infrastruktury kolejowej, o czym przesądza użycie w treści przedmiotowego przepisu słów „w szczególności”, zaś fakt powielenia w tym zapisie wymogów opisanych w ustawie o transporcie kolejowym, które opisują elementy konieczne umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, nie może stanowić podstawy wykładni rozszerzającej, skutkującej uznaniem, że § 20 ust. 1 rozporządzenia dostępowego wymienia wszystkie *essentialia negotii* i brak któregokolwiek z elementów tam wymienionych powoduje nieważność umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, 3) art. 29 ust. 1i ustawy o transporcie kolejowym w zw. z przepisem § 20 rozporządzenia dostępowego poprzez błędne jego zastosowanie i uznanie, że zaskarżone przez powoda postanowienia decyzji zastępującej umowę są niezbędnymi elementami funkcjonowania w obrocie umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, podczas gdy brak w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej elementów zaskarżonych przez powoda (tj. § 9 ust. 7, § 15 ust. 5 oraz § 16 ust. 6 w zakresie objętym odwołaniem) nie ma wpływu na jej ważność i możliwość prawidłowego wykonania, 4) art. 29 ust. 1g oraz 1i ustawy o transporcie kolejowym poprzez błędną jego wykładnię i uznanie, że w decyzji zastępującej umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej Prezes UTK uprawniony jest do nałożenia na zarządcę zobowiązań nie będących przedmiotem negocjacji między stronami, podczas gdy decyzja zastępująca umowę powinna być oparta na projekcie umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej dostarczonym przez strony oraz zgodnych ustaleniach, tj. woli niezależnych przecież podmiotów gospodarczych, a nie woli i koncepcji Prezesa UTK, 5) art. 29 ust. 1i ustawy o transporcie kolejowym w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy poprzez niewłaściwe uznanie, iż następujące przepisy umowy mieszczą się w zakresie dopuszczalnej regulacji rynku kolejowego przez Prezesa UTK i są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa, a w szczególności:

a) błędnej ocenie, że Prezes UTK uprawniony jest do regulowania pomiędzy

stronami stosunku prawnego, przedmiotem którego jest udostępnienie infrastruktury kolejowej, obowiązków odszkodowawczych, w szczególności poprzez nałożenie na powoda obowiązku wdrożenia systemu rekompensat dla przewoźników towarowych za przejazd pociągów okreśłą drogą z przyczyn leżących po stronie powoda (§ 9 ust. 7), tj. nałożenie na powoda obowiązku ustanowienia sankcji (zasad odpowiedzialności odszkodowawczej powoda względem zainteresowanego) za naruszenie umowy będące następstwem okoliczności leżących po stronie powoda, podczas gdy zakres odpowiedzialności powoda określony został w regulaminie przydzielania tras pociągów, a ponadto w sposób wystarczający i precyzyjny wynika z norm prawa cywilnego, w szczególności art. 471 i nast. Kodeksu cywilnego, zaś powód nie powinien być odpowiedzialny za ustanowienie zasad odpowiedzialności odszkodowawczej za własne naruszenia warunków umowy, b) błędnej ocenie, iż zasadne jest wdrożenie systemu kar umownych i ustalania ich wysokości oraz nałożenia na zarządcę obowiązku ich rozliczania, w tym w relacjach pomiędzy przewoźnikami, za opóźnienia pociągów innych przewoźników, wynikające z przyczyn leżących po stronie zainteresowanego, podczas gdy przedmiotowe Rozporządzenie nr 1371/2007 WE, na które powołuje się pozwany w uzasadnieniu decyzji zastępującej umowę, dotyczy praw i obowiązków pasażerów w ruchu kolejowym i w zakresie opóźnień pociągów ma zastosowanie w stosunkach między przewoźnikiem a pasażerem, przepisy prawa nie nakładają na strony umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej wdrożenia systemu kar umownych, a tym bardziej nie obciążają zarządcę obowiązkiem ich ustalania i rozliczania pomiędzy poszczególnymi uczestnikami rynku, zaś ewentualna odpowiedzialność cywilna powoda względem przewoźników, wystarczająco i precyzyjnie wynika z norm prawa cywilnego, w szczególności art. 471 i nast. Kodeksu cywilnego; c) niezasadnej ocenie, iż przepis § 16 ust. 6 zaskarżonej decyzji nie wyłącza możliwości wystąpienia przez powoda z wnioskiem o rozwiązanie umowy do Prezesa Urzędu, w sytuacji gdy przedmiotowy przepis stanowi wyraz bezprawnego dążenia organu do pozbawienia zarządcy możliwości wnioskowania o uchylenie decyzji zastępującej umowę, z uwagi na niewywiązywanie się przez przewoźnika z jego zobowiązań, czemu wyraz pozwany dał w uzasadnieniu decyzji.

Powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. 1) art. 233 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez błędną ocenę dowodu w postaci decyzji zastępującej umowy w zakresie treści § 16 ust. 5 i uznanie, że zapis ten reguluje odmienną kwestię aniżeli art. 29 ust. 5 ustawy o transporcie kolejowym, a w konsekwencji nie pozbawia powoda uprawnienia do wystąpienia z wnioskiem o rozwiązanie umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, podczas gdy w treści uzasadnienia decyzji zastępującej umowę pozwany wyraźnie wskazał, że „[...] zgoda Prezesa Urzędu na rozwiązanie łączącego Strony stosunku prawnego może dotyczyć tylko samodzielnie zawartej przez Strony umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, a nie decyzji Prezesa Urzędu, która taką umowę zastępuje. Strony nie mogą zatem żądać od Prezesa Urzędu udzielenia zgody na rozwiązanie wydanej przez niego Decyzji określającej warunki udostępnienia Przewoźnikowi przez Zarządcę infrastruktury kolejowej. Dlatego też postanowienia negocjowanej umowy przewidującej okoliczności, w jakich Zarządca występuje do Prezesa Urzędu z wnioskiem o wyrażenie zgody na rozwiązanie umowy musiały zostać usunięte”, przez co Prezes Urzędu jednoznacznie wskazał na brak możliwości wystąpienia przez powoda z wnioskiem o wyrażenie zgody na rozwiązanie stosunku obligacyjnego łączącego powoda z zainteresowanym, uprzedzając przy tym o sposobie rozpoznania takiego wniosku, w razie jego złożenia przez powoda, co stoi w jawnej sprzeczności z treścią art. 29 ust. 5 ustawy o transporcie kolejowym oraz zasadami funkcjonowania rynku kolejowego, obligując powoda do realizacji decyzji zastępującej umowę nawet w wypadku nie regulowania przez Zainteresowanego w całości opłat za udostępnienie infrastruktury kolejowej, 2) art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez obciążenie powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Prezesa Urzędu oraz utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia Sądu I Instancji o kosztach postępowania, podczas gdy brak było podstaw do oddalenia apelacji.

Powód wniósł o przyjęcie niniejszej skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na: I. Istotne zagadnienie prawne, które sprowadza się do odpowiedzi na następujące pytania: 1) Czy warunki konieczne umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej w sposób pełny i wyczerpujący zostały uregulowane w § 20

ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej, czy przepis ten, ze względu na użycie w jego treści słowa „w szczególności”, należy traktować jako nośnik zapisów, które muszą znaleźć się w umowie o udostępnienie infrastruktury kolejowej (warunki *essentialia negotii*), ale również takich, które mogą, ale nie muszą znaleźć się w takiej umowie (warunki *accidentalia negotii i naturalia negotii*)?

2) Czy brak w umowie o udostępnienie infrastruktury kolejowej któregośkolwiek z elementów wymienionych w § 20 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 27 lutego 2009 r. w sprawie warunków dostępu i korzystania z infrastruktury kolejowej, przesądza o nieważności i bezskuteczności takiej umowy, czy dla ważności takiej umowy wystarczające jest uregulowanie wyłącznie kwestii przydzielenia trasy pociągów, warunki udostępniania oraz korzystania z infrastruktury kolejowej związanej z przydzieloną trasą pociągu oraz kwestię opłat za korzystanie z infrastruktury kolejowej? 3) Czy Prezes Urzędu, wydając Decyzję zastępującą umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej uprawniony jest do dowolnego kształtowania treści wzajemnych praw i obowiązków stron stosunku obligacyjnego, przedmiotem której jest korzystanie z infrastruktury kolejowej, w tym regulować prawa i obowiązki stron takiego stosunku w zakresie wykraczającym poza *essentialia negotii*, czy przeciwnie, zakres ustawowych kompetencji Prezesa Urzędu ogranicza Jego uprawnienia co do kreowania treści stosunku prawnego o udostępnienie infrastruktury kolejowej do ustalenia wyłącznie warunków koniecznych do zaistnienia takiego stosunku prawnego, zaś Prezes Urzędu nie jest uprawniony do wkraczania w zakres warunków, które mogą być przedmiotem umowy stron, ale nie mają znaczenia dla ważności umowy? 4) Czy Prezes Urzędu, wydając Decyzję zastępującą umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej uprawniony jest do dowolnego kształtowania treści wzajemnych praw i obowiązków stron stosunku obligacyjnego, w tym wyłączania w drodze Decyzji zastępującej umowę uprawnień Stron uregulowanych w przepisach rangi ustawowej?

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie wniesionego przez powoda odwołania od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 8 lutego 2013 r. (Nr (...)) i uchylenie § 9 ust. 7, § 15 ust. 5 oraz § 16 ust. 6 decyzji zastępującej umowy, zaś w przypadku uznania, że na obecnym etapie

sprawy, wobec upływu terminu obowiązywania decyzji Prezesa Urzędu z dnia 8 lutego 2013 r. (Nr (...)), Sąd Najwyższy nie może dokonać jej zmiany w żądanym zakresie lub też decyzję zastępującą umowę uchylić, o orzeczenie, że ukształtowanie w decyzji zastępującej umowę praw i obowiązków wynikających z § 9 ust. 7, § 15 ust. 5 oraz § 16 ust. 6, w przewidziany w tych zapisach sposób, było nieuzasadnione i niezgodne z przepisami prawa, regulującymi zasady funkcjonowania rynku kolejowego, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wywołanych skargą kasacyjną, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Okręgowym, Sądem Apelacyjnym oraz Sądem Najwyższym, według norm przepisanych. W przypadku nieuwzględnienia żądania postawionego na pierwszym i drugim miejscu wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, z uwzględnieniem rozstrzygnięcia o kosztach, w tym o kosztach postępowania ze skargi kasacyjnej według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda Prezes Urzędu wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wskazuje na przesłankę występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. konieczne jest przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym,

nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307). Jednocześnie zagadnienie prawne powinno być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Przez istotne zagadnienie prawne należy rozumieć też problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Ponadto, istotnym zagadnieniem prawnym w rozmiennieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego rozstrzygnięcie może przyczynić się do rozwoju prawa. W konsekwencji nie można uznać, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeśli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii przedstawianej w

skardze i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5; z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578).

W odniesieniu do przedstawionych w skardze kasacyjnej zagadnień prawnych Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd w wyroku z dnia 1 lutego 2017 r., III SK 69/15 (niepublikowany). Sąd Najwyższy stwierdził, m.in., że po pierwsze - w sytuacji gdy Prezes Urzędu w ramach kompetencji nadzorczych wydaje decyzję zastępującą umowę, w decyzji takiej może zawrzeć wszystko to, co umowa o udostępnienie infrastruktury powinna zawierać (w zakresie udostępnienia infrastruktury oraz postanowień rozporządzenia wykonawczego). Nie ma zatem potrzeby dokonywania rozróżnienia ani ograniczania kompetencji Prezesa Urzędu do kształtowania tylko *essentialia negotii* umowy o udostępnienie infrastruktury kolejowej, po drugie - organ regulacji rynku kolejowego jest uprawniony do wydawania decyzji zastępujących umowę, w których uregulowane będą szczegółowe zagadnienia związane z udostępnieniem infrastruktury kolejowej przez zarządcę konkretnemu przewoźnikowi. Granice tych kompetencji wyznacza zapewnienie dostępu do infrastruktury na zasadach przewidzianych w ustawie o transporcie kolejowym co do zakresu, jakości i ceny. Nadzór obejmuje także merytoryczną weryfikację postanowień umowy lub ich określenie, tak by umowa zawierała postanowienia odnoszące się do udostępnienia infrastruktury kolejowej (przydzielenie i umożliwienie korzystania). Decyzja może zatem zawierać takie rozwiązania, które dotyczą bezpośrednio lub pośrednio dostępu do infrastruktury i tylko tego dostępu (przydzielenie trasy pociągu oraz umożliwienia korzystania z niezbędnej infrastruktury), po trzecie - Prezes Urzędu może wydawać decyzje, których treść będzie rozstrzygała kwestie sporne między stronami, o ile dotyczą one dostępu do infrastruktury kolejowej. Organ może przy tym wybierać zarówno „autorskie” rozwiązanie problemu, jak i wykorzystać propozycje uregulowania danej kwestii zawarte w protokole rozbieżności, po czwarte - wydając decyzję zastępującą umowę o udostępnienie infrastruktury kolejowej, Prezes Urzędu nie

rozstrzyga - formalnie - sporu między zarządcą infrastruktury a przewoźnikiem w zakresie nieobjętym porozumieniem. Kompetencja nadzorcza Prezes Urzędu aktualizuje się, gdy zarządca infrastruktury oraz przewoźnik nie zakończyli negocjacji zawarciem umowy. Nieosiągnięcie przez nich porozumienia upoważnia Prezesa Urzędu do wydania decyzji zastępującej umowę, w której to decyzji może uregulować wszystkie kwestie związane bezpośrednio i pośrednio z udostępnieniem infrastruktury kolejowej na podstawie umowy, zwłaszcza że ustawa o transporcie kolejowym nie przewiduje takiego mechanizmu kształtowania stosunku prawnego dotyczącego dostępu do infrastruktury, jaki przewidziano w ustawie z 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne, gdzie zawarcie przez przedsiębiorców umowy skutkuje wygaśnięciem decyzji regulatora w odpowiednim zakresie. Stąd też jeżeli Prezes Urzędu odstąpił od projektu umowy uzgodnionego przez strony, zmiana ta była uzasadniona i będzie dotyczyła zagadnień odnoszących się do udostępnienia infrastruktury kolejowej oraz kwestii wymienionych w rozporządzeniu dostępowym, nie ma podstaw do skutecznego kwestionowania takiej decyzji jako sprzecznej z art. 13 ust. 1 pkt 6c i art. 29 ustawy o transporcie kolejowym. Przedstawione przez powoda problemy prawne jako niebędące zagadnieniami nowymi nie są tym samym istotnymi zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Biorąc powyższe pod rozwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.